

## Vĩnh biệt Dạ Thủy

Vào một đêm trời mưa lớn, tôi nằm ở nhà đọc sách. Có tiếng chuông cửa, tôi ra xem thì thấy em đứng run run và quần áo ướt nhem. Tôi mở cửa cho em vào nhà, lấy khăn cho em lau:

- Có chuyện gì xảy ra nữa rồi đúng không?

- Em và anh ta cãi nhau.

- Tình yêu mà cứ cãi nhau mãi thì em chia tay đi. Anh sẽ giúp em lo cho gia đình...

- Cảm ơn anh nhưng... em không thể rời xa anh ta được...! Em muốn ngủ một chút.

Tôi lấy chăn cho em. sau đó thì vào bếp nấu bữa tối. Tại sao em không thể rời xa anh ta? Hay là... em đã yêu anh ta! Dạ Thủy chỉ có thể của một mình Hoàng Lâm này!

Tôi ra định gọi em dậy ăn tối. Em đang nằm ngủ. Tôi nhìn em ngủ mà nổi thú tính lên, tôi chiếm đoạt em... Không ngờ tôi khốn nạn đến vậy...

Một thời gian dài sau đó em không còn đến nhà tôi nữa. Cũng đúng. Nếu tôi là em thì tôi sẽ không đến nhà thằng khốn nạn để nó hãm hại mình một lần nữa. Một hôm, tôi vào nhà sách tìm mua vài quyển thì tôi thấy em. Em cũng nhìn thấy tôi, em bước đến đưa cho tôi một tấm thiệp:

- Anh Lâm nhớ đến dự nha không thì sau này chúng ta sẽ khó gặp nhau lắm- nước mắt rưng

- Sao vậy?

- Chồng em là người Đài Loan, con gái lấy chồng phải theo chồng chứ. Em muốn ôm anh lần cuối có được không...!

Tôi nhìn em. Tôi ôm em, tôi cảm nhận được nước mắt của em đang rơi. Tôi ôm em chặt và siết và cũng có lẽ đây là lần cuối cùng tôi ôm em. Vào ngày

đám cưới, em rất đẹp nhưng chồng em đã già. Tôi vào một góc khuất, nước mắt tôi rơi.

Đã 3 năm, em rời xa tôi. Tôi giờ cũng đã có một gia đình mới, một đứa con gái tên là Tường Vy (một trong những loài hoa mà em rất thích). Nhưng tôi vẫn chưa thể quên cô con gái của biển.

Tôi đi họp lớp với những người bạn năm xưa. Đang ngồi nói chuyện thì một người bạn của tôi la lên “Cô gái đó có phải là Dạ Thủy?”. Tôi đuổi theo cô gái đó:

- Dạ Thủy!

- Anh Lâm đấy à! Lâu quá không gặp anh. Quay lại quán cà phê, em có nhiều chuyện kể cho anh nghe lắm.

Tôi và em quay lại quán. Em gọi hai ly capuchino cho chúng tôi, hai ly capuchino có hình vẽ trái tim...

- Em xanh xao quá. Em sống có hạnh phúc không?

- Anh có vợ chưa?

- Anh hỏi lại: Em sống có hạnh phúc không?

- Mà chắc có rồi. Hoàng Lâm nhà ta đẹp trai mà còn giỏi nữa mà.

- Em trả lời câu hỏi của anh nhanh đi! ( lớn tiếng)

- Không!

- Em về khi nào em sẽ đi.

- Giao con xong em sẽ đi.

- Có phải con anh không? (em gật nhẹ đầu) Em về ở đây luôn đi, anh sẽ nuôi em và con.

- Hoàng Lâm! Anh buông tha cho em đi, em khổ nhiều rồi. Đứa bé là con ai,

con của ai mà chỉ lấy nhau được sáu tháng em đã cho ra đời một đứa bé. Em và bé Quỳnh đã chịu những trận đánh của bên chồng em...

Em bỏ đi. Tôi nhìn bóng em đi. Tôi đập tay xuống bàn. Tôi đúng là thằng đàn ông khốn nạn. Tôi không xứng được gọi là ba.

Sáng nay, một bé gái xinh xắn nằm ngủ trong một chiếc nôi đặt trước nhà tôi. Tôi nhìn bé sao hao hao giống tôi. Cạnh bé có một mảnh giấy note “Anh Lâm nuôi bé Dạ Quỳnh giúp em”. Tôi mang bé vào nhà. Quỳnh đẹp giống như mẹ Thủy của nó.

Tôi đưa Dạ Quỳnh đi mua vài bộ quần áo mới. Tình cờ gặp em đang ôm một người đàn ông chuẩn bị vào khách sạn. Tôi nhắn cho em một tin nhắn “Em sang công viên bên đường. Dạ Quỳnh và anh muốn gặp em...”. Em nói gì đó với người đàn ông kia và em sang gặp tôi. Bé Quỳnh gặp em thì liền đòi em bế. Em nhẹ nhàng bế con gái lâu ngày không gặp:

- Sao giờ em lại như vậy? Em muốn con mình sau này không dám nhắc tên mẹ với bạn bè à?

- Quỳnh chỉ cần có ba. Em không muốn con em, có người mẹ như em.

Em đưa con cho tôi rồi quay lại khách sạn. Một chiếc xe tải đựng người. Tôi từ từ bước đến...Trời ơi! Dạ Thủy.....!

Đám tang, Dạ Quỳnh hai tuổi mà đội trên đầu chiếc khăn tang. Những người đến đám tang, họ khóc thương cho cô gái trẻ, khóc thương cho bé bé hai tuổi. Sau đám tang, tôi đổi tên Dạ Quỳnh là Tâm Yên. Một cái tên mới, một cuộc đời mới sẽ bắt đầu với con gái...